

ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษา

สถาบันเทคโนโลยีหลิวโจว มณฑลกว่างซี ประเทศจีน*

FACTORS INFLUENCING ENTREPRENEURIAL INTENTIONS OF UNDERGRADUATE STUDENTS IN LIUZHOU INSTITUTE OF TECHNOLOGY, GUANGXI PROVINCE, CHINA

ลี จิงหัว, สำเรียง ไกยวงค์

Li Jinghua, Samroeng Kaiyawong

มหาวิทยาลัยราชภัฏชัยภูมิ

Chaiyaphum Rajabhat University

Corresponding Author E-mail: wearetheworldsong@gmail.com

บทคัดย่อ

บทความวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์ 1. ศึกษาความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาระดับปริญญาตรี และ 2. ศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาระดับปริญญาตรี สถาบันเทคโนโลยีหลิวโจว เมืองหลิวโจว มณฑลกว่างซี ประเทศจีน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยคือ นักศึกษาระดับปริญญาตรีที่ศึกษาในสถาบันเทคโนโลยีหลิวโจว จำนวน 363 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบถาม และวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน และสมการถดถอยพหุคูณ

ผลการวิจัยพบว่า 1. ความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีหลิวโจว มีค่าเฉลี่ยระดับปานกลาง 2. ปัจจัยที่คาดว่าจะมีอิทธิพลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ ได้แก่ การสนับสนุนจากรัฐบาล และคุณลักษณะส่วนบุคคล มีค่าเฉลี่ยในระดับมาก ในขณะที่การสนับสนุนจากสถานศึกษา การสนับสนุนทางสังคม และการรับรู้ความสามารถของตนเอง มีค่าเฉลี่ยระดับปานกลาง ผลการวิเคราะห์โดยใช้ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พบว่าตัวแปรอิสระทั้ง 5 ตัวแปรมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการที่ระดับนัยสำคัญ .01 ผลการทดสอบสมมติฐานพบว่า การรับรู้ความสามารถของตนเอง และการสนับสนุนทางสังคมมีอิทธิพลเชิงบวกต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษา ในขณะที่ การสนับสนุนจากรัฐบาลมีอิทธิพลเชิงลบต่อความตั้งใจในการ

* Received January 31, 2025; Revised March 5, 2025; Accepted March 7, 2025

เป็นผู้ประกอบการของนักศึกษา ตัวแปรอิสระทั้งหมดที่มีอยู่ในโมเดลสมการถดถอยสามารถอธิบายความแปรปรวนของความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการได้ร้อยละ 39.6 ซึ่งแสดงให้เห็นว่าตัวแปรอิสระที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ยังไม่ครอบคลุมทุกปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ ผลการวิจัยที่พบว่า การสนับสนุนจากรัฐบาลมีอิทธิพลเชิงลบต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการนั้นอาจไม่สมเหตุสมผลทั้งหมด มีความเป็นไปได้ว่าปัจจัยต่าง ๆ เช่น กลุ่มตัวอย่าง เครื่องมือวิจัย ตัวแปรกำกับ หรือเงื่อนไขเฉพาะของรัฐบาลจีน มีส่วนทำให้เกิดผลลัพธ์ที่ไม่คาดคิดดังกล่าว

คำสำคัญ: ความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ; การรับรู้ความสามารถของตนเอง; การสนับสนุนทางสังคม

Abstract

This research aims to: 1. examine the entrepreneurial intentions of undergraduate students and 2. investigate the factors influencing their entrepreneurial intentions at Liuzhou Institute of Technology, Liuzhou City, Guangxi Province, China. The study sample consisted of 363 undergraduate students from the institution. Data were collected using a questionnaire and analyzed using percentage, mean, standard deviation, Pearson's correlation coefficient, and multiple regression analysis.

The findings reveal that: 1. the entrepreneurial intentions of students at Liuzhou Institute of Technology are at a moderate level on average. 2. The factors expected to influence entrepreneurial intentions include government support and personal characteristics, both of which were rated at a high level, while institutional support, social support, and self-efficacy were rated at a moderate level. Pearson's correlation analysis indicated that all five independent variables positively correlate with entrepreneurial intentions at a significance level of .01. Hypothesis testing results show that self-efficacy and social support have a positive influence on students' entrepreneurial intentions, whereas government support has a negative influence. The regression model, which includes all independent variables, explains 39.6% of the variance in entrepreneurial intentions, indicating that additional factors influencing entrepreneurial intentions were not accounted for in this study. The unexpected negative influence of government support on entrepreneurial intentions may not be entirely rational and could be attributed to various factors, such as the sample characteristics,

research instruments, mediating variables, or specific conditions of government policies in China.

Keywords: Entrepreneurial Intention; Self-Efficacy; Social Support

บทนำ

การเป็นผู้ประกอบการเป็นแรงขับเคลื่อนที่สำคัญของการเติบโตทางเศรษฐกิจอย่างยั่งยืน (Stajkovic & Luthans, 1998) และมีบทบาทสำคัญในฐานะเป็นกลุ่การพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศต่าง ๆ ทั่วโลก (Baumol et al., 2007) โดยเฉพาะอย่างยิ่งในบริบทของ ประเทศจีน หลังจากเกิดวิกฤตทางการเงินในปี พ.ศ. 2551 ที่ทำให้วิสาหกิจขนาดกลางและ ขนาดย่อมปิดตัวไปกว่า 67,000 แห่ง รัฐบาลจีนจึงได้ดำเนินมาตรการฟื้นฟูเศรษฐกิจ อย่างเร่งด่วน หนึ่งในนั้นคือการเพิ่มการลงทุน 4 ล้านล้านหยวนและส่งเสริมการศึกษา ระดับอุดมศึกษาซึ่งส่งผลให้จำนวนนักศึกษาและผู้สำเร็จการศึกษาระดับมหาวิทยาลัยเพิ่มขึ้น (World Metrics, 2024) แม้ว่าการเพิ่มขึ้นของจำนวนนักศึกษาจะช่วยเสริมกำลังทรัพยากร มนุษย์ที่มีคุณภาพ แต่ตลาดแรงงานยังไม่สามารถรองรับจำนวนบัณฑิตที่เพิ่มขึ้นได้อย่างเพียงพอ ทำให้ผู้สำเร็จการศึกษาส่วนใหญ่อยู่ในภาวะว่างงาน ส่งผลให้รัฐบาลจีนต้องดำเนินยุทธศาสตร์ ส่งเสริมการจ้างงานผ่านการเป็นผู้ประกอบการ โดยมีเป้าหมายเพื่อเพิ่มความสามารถในการ แข่งขันของตลาดและสนับสนุนให้เกิดการร่วมลงทุนในระดับประเทศให้มากขึ้น อย่างไรก็ตาม แม้ว่าจะระบบเศรษฐกิจจะฟื้นตัว แต่อัตราการว่างงานในกลุ่มผู้ที่สำเร็จการศึกษาในช่วงปี 2561– 2563 กลับเพิ่มสูงขึ้นจาก 8.5% เป็น 19.3% สะท้อนถึงความไม่สมดุลระหว่างการผลิต ทรัพยากรมนุษย์กับความต้องการของตลาดแรงงาน ดังนั้น รัฐบาลจีนจึงได้เสนอแนวทางสร้าง นวัตกรรมสำหรับการเป็นผู้ประกอบการ (He et al., 2019) ผ่านการลงทุนทรัพยากรเพื่อ สนับสนุนสตาร์ทอัพและวิสาหกิจขนาดเล็ก รวมถึงการจัดฝึกอบรมผ่านโครงการ SYB (Start Your Business) ซึ่งได้รับการพัฒนาโดยองค์การแรงงานระหว่างประเทศ นอกจากนี้ ยังมีการตั้ง ฐานประกอบการกว่า 166 แห่ง รวมไปถึงการจัดแข่งขันผู้ประกอบการและการให้เงินอุดหนุน เพื่อสนับสนุนการเริ่มต้นธุรกิจ อย่างไรก็ตาม สัดส่วนการเป็นผู้ประกอบการในกลุ่มนักศึกษาที่ สำเร็จการศึกษาจากวิทยาลัยในประเทศจีนยังคงต่ำกว่าในยุโรปและสหรัฐอเมริกา สำหรับ มณฑลกว่างซีปี พ.ศ. 2565 มีผู้ประกอบการเพียง 0.43% ของผู้สำเร็จการศึกษา ซึ่งลดลงจาก 0.46% ในปี 2564 สำหรับเมืองหลิวโจวพบว่า สัดส่วนของผู้สำเร็จการศึกษาจากสถาบันเทคโนโลยี ที่มีอาชีพเป็นผู้ประกอบการได้ลดลงจาก 2.9% ในปี พ.ศ. 2564 เหลือเพียง 2.3% ในปี พ.ศ. 2565 (Chen & Liu, 2023) ปัจจัยสำคัญที่ส่งผลให้เกิดแนวโน้มนี้คือการปลูกฝังค่านิยมที่ ให้ความสำคัญกับเสถียรภาพในอาชีพมากกว่าการกล้าลงทุนในธุรกิจที่มีความเสี่ยง (Xu, 2022)

อย่างไรก็ตาม แม้ว่าจะมีงานวิจัยจำนวนมากที่ศึกษาความตั้งใจในการเป็น ผู้ประกอบการในบริบทของมหาวิทยาลัยทั่วไป แต่ยังมีขาดแคลนงานวิจัยที่ศึกษาปัจจัยที่

ส่งผลกระทบต่อความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการในบริบทของสถาบันเทคโนโลยีหิวโจว (Zhao & Seibert, 2006) การขาดแคลนองค์ความรู้ดังกล่าวทำให้สถาบันการศึกษาและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องไม่สามารถออกแบบนโยบายหรือโครงการสนับสนุนที่เหมาะสมกับบริบทของสถาบันเทคโนโลยีหิวโจวได้อย่างมีประสิทธิภาพ ทำให้นักศึกษาไม่ได้รับการส่งเสริมและพัฒนาทักษะที่จำเป็นสำหรับการเป็นผู้ประกอบการ นอกจากนี้ยังทำให้เกิดช่องว่างทางวิชาการ โดยเฉพาะในด้านการทำความเข้าใจปัจจัยที่มีผลต่อความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการ (Liñán & Fayolle, 2015)

จากการทบทวนวรรณกรรมพบว่า มีหลายทฤษฎีที่สามารถนำมาประยุกต์ใช้ในการศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ ทฤษฎีหลักที่มีการประยุกต์ใช้อย่างแพร่หลาย ได้แก่ ทฤษฎีพฤติกรรมที่วางแผน (Theory of Planned Behavior) ของ Ajzen (1991) ซึ่งอธิบายว่าความตั้งใจในการกระทำพฤติกรรมหนึ่ง ๆ จะขึ้นอยู่กับทัศนคติที่มีต่อพฤติกรรม บรรทัดฐานทางสังคม และการรับรู้ถึงความสามารถในการควบคุมพฤติกรรมนั้น ซึ่งเป็นการประเมินความง่ายหรือยากของการทำพฤติกรรมในสภาพแวดล้อมที่มีอยู่ อีกทฤษฎีหนึ่งที่ได้รับค่านิยมจากนักวิจัยคือ ทฤษฎีการรับรู้ความสามารถของตนเอง (Self-Efficacy Theory) ของ Bandura (1977) ซึ่งอธิบายว่าความเชื่อในความสามารถของตนเองมีอิทธิพลต่อแรงจูงใจ การตัดสินใจ ความตั้งใจ และพฤติกรรมในการเผชิญกับความท้าทาย ทฤษฎีการสนับสนุนทางสังคม (Social Support Theory) ของ Cohen & Wills (1985) โดยอธิบายว่าการสนับสนุนจากบุคคลในเครือข่ายสังคม เช่น ครอบครัว เพื่อน หรือเพื่อนร่วมงาน สามารถช่วยลดความเครียด และเพิ่มความมั่นใจให้กับบุคคลในการตัดสินใจและดำเนินการเกี่ยวกับกิจกรรมต่าง ๆ เช่น การเริ่มต้นธุรกิจ นอกจากนี้ยังมีทฤษฎีความเชื่อในอำนาจการควบคุม (Locus of Control Theory) ของ Rotter (1966) ซึ่งอธิบายว่าบุคคลกลุ่มหนึ่งที่เชื่อว่าตนเองสามารถควบคุมผลลัพธ์ของเหตุการณ์ผ่านความพยายามและการตัดสินใจของตนเอง และมีบุคคลอีกกลุ่มหนึ่งที่เชื่อว่าเหตุการณ์ในชีวิตของตนเองถูกควบคุมโดยปัจจัยภายนอก เช่น รัฐบาล และสภาพแวดล้อม ดังนั้น ในศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาระดับปริญญาตรี สถาบันเทคโนโลยีหิวโจว ผู้วิจัยจึงกำหนดตัวแปรอิสระและกรอบแนวคิดการวิจัยโดยการประยุกต์ตัวแปรที่มีอยู่ในทฤษฎีดังกล่าว

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาระดับปริญญาตรี สถาบันเทคโนโลยีหิวโจว เมืองหิวโจว มณฑลกวางสี ประเทศจีน
2. เพื่อศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาระดับปริญญาตรี สถาบันเทคโนโลยีหิวโจว เมืองหิวโจว มณฑลกวางสี ประเทศจีน

วิธีดำเนินการวิจัย

1. รูปแบบของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงปริมาณโดยมีการกำหนดสมมติฐานการวิจัยไว้อย่างชัดเจน และสามารถทดสอบได้ ใช้เครื่องมือที่มีมาตรฐานในการเก็บรวบรวมข้อมูล ได้แก่ แบบสอบถาม สุ่มเลือกกลุ่มตัวอย่างเพื่อให้ได้ข้อมูลที่เป็นตัวแทนของประชากร วิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติเชิงอนุมานเพื่อตรวจสอบปัจจัยที่เป็นสาเหตุของความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีฮิวโจว

2. ประชากร และกลุ่มตัวอย่าง

2.1 ประชากร ได้แก่ นักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1-4 ที่ศึกษาในสถาบันเทคโนโลยีฮิวโจว เมืองฮิวโจว มณฑลกวางซี ประเทศจีน จำนวน 15,858 คน

2.2 กลุ่มตัวอย่าง คือ นักศึกษาระดับปริญญาตรีที่ศึกษาในสถาบันเทคโนโลยีฮิวโจว จำนวน 390 คน คำนวณโดยใช้สูตรของ Yamane (1967) ที่ระดับความเชื่อมั่น 95% และสุ่มเลือกตัวอย่างแบบแบ่งชั้น (Stratified Random Sampling) โดยจำแนกกลุ่มตัวอย่างออกเป็น 8 ชั้นตามคณะที่ศึกษา ดังนี้ คณะวิศวกรรมเครื่องกล 43 คน คณะเศรษฐศาสตร์และการจัดการ 67 คน คณะวิศวกรรมยานยนต์ 44 คน คณะการออกแบบและศิลปะ 32 คน คณะวิศวกรรมอาหารและเคมี 32 คน คณะวิศวกรรมโยธาและสถาปัตยกรรม 64 คน คณะวิทยาการสารสนเทศและวิศวกรรมศาสตร์ 79 คน คณะวัฒนธรรมและการศึกษานานาชาติ 29 คน รวม 390 คน

3. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ แบบสอบถาม โดยจำแนกแบบสอบถามออกเป็น 3 ตอน ดังต่อไปนี้

ตอนที่ 1 ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับภูมิหลังส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ เชื้อชาติ ภูมิลำเนา ชั้นปีที่ศึกษา และสาขาวิชาเอก ของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีฮิวโจว

ตอนที่ 2 ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับปัจจัยที่อาจส่งผลกระทบต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีฮิวโจว

ตอนที่ 3 ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีฮิวโจว

ผู้วิจัยได้สร้างข้อคำถามขึ้นบนพื้นฐานของคำนิยามศัพท์ และคำอธิบายเกี่ยวกับตัวแปร ในทฤษฎีที่นำมาประยุกต์ใช้ในการกำหนดกรอบแนวคิดการวิจัย จากการวิเคราะห์ความเที่ยงตรงของข้อคำถามที่ใช้ในการวิจัยโดยใช้ดัชนี IOC (Index of Item-Objective Congruence) ซึ่งเป็นการประเมินความสอดคล้องกันระหว่างข้อคำถาม (Item) กับวัตถุประสงค์ ที่ต้องการจะวัด (Objective) พบว่าดัชนี IOC มีค่าอยู่ระหว่าง 0.67-1.00 ซึ่งมีค่ามากกว่า 0.50 แสดงให้เห็นว่า ข้อคำถามที่ใช้ในการวิจัยมีความเที่ยงตรงตามเกณฑ์ที่กำหนด (Turner & Carlson, 2003)

จากการทดลองใช้แบบสอบถาม จำนวน 30 ชุด และจากการวิเคราะห์ค่าความเชื่อมั่นของชุดคำถามที่ใช้วัดตัวแปรโดยใช้ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's Alpha Coefficient) พบว่า ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟามีค่าอยู่ในช่วง 0.77-0.94 ซึ่งมีค่าอยู่เกณฑ์มาตรฐานที่กำหนดไว้ กล่าวคือค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาควรมีค่าตั้งแต่ 0.70 ขึ้นไป (Nunnally, 1978)

4. การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลตามขั้นตอนดังนี้

- 4.1 นำแบบสอบถามที่ผ่านการปรับปรุงแก้ไขมาจัดทำเป็นแบบสอบถามบนแพลตฟอร์มออนไลน์ ได้แก่ WeChat
- 4.2 สร้าง QR Code ที่เชื่อมโยงไปยังลิงก์ของแบบสอบถาม เพื่อให้ผู้ตอบแบบสอบถามซึ่งเป็นนักศึกษาของสถาบันเทคโนโลยีหิวโจวสามารถสแกนและเข้าถึงแบบสอบถามได้ง่ายและสะดวก
- 4.3 แจกจ่าย QR Code ให้กับนักศึกษาผ่านช่องทางออฟไลน์และออนไลน์ โดยให้นักศึกษาสแกน QR Code ด้วยสมาร์ตโฟนเพื่อเข้าถึงแบบสอบถามออนไลน์
- 4.4 ตรวจสอบความสมบูรณ์และความถูกต้องของข้อมูลที่ได้รับจากแบบสอบถามออนไลน์ เช่น ข้อมูลที่ไม่สมเหตุสมผลหรือข้อมูลที่ขาดหายไปไม่ครบถ้วน เมื่อตัดแบบสอบถามที่มีลักษณะดังกล่าวออกไปจำนวน 27 ฉบับแล้ว คงเหลือแบบสอบถามที่สามารถใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลจำนวน 363 ฉบับ ซึ่งคิดเป็นร้อยละ 93.08 ของจำนวนแบบสอบถามที่กำหนดไว้คือ 390 ฉบับ

5. การวิเคราะห์ข้อมูล และสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาระดับปริญญาตรีที่ศึกษาในสถาบันเทคโนโลยีหิวโจว ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติพรรณนาและสถิติอนุมาน ดังนี้

- 5.1 มุลภูมิหลังส่วนบุคคลของนักศึกษาสถาบันสถาบันเทคโนโลยีหิวโจว ได้แก่ เพศ เชื้อชาติ ภูมิลำเนา ระดับปีการศึกษา และสาขาวิชาเอก วิเคราะห์โดยใช้สถิติพรรณนา ได้แก่ ค่าร้อยละ (Percentage)
- 5.2 การพรรณนาความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาระดับปริญญาตรีที่ศึกษาในสถาบันเทคโนโลยีหิวโจว และปัจจัยที่คาดว่าจะมีอิทธิพลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ วิเคราะห์โดยใช้ค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)
- 5.3 การศึกษาปัจจัยที่ความสัมพันธ์กับความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาสถาบันสถาบันเทคโนโลยีหิวโจว วิเคราะห์โดยใช้ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Correlation Coefficient)

5.4 การทดสอบสมมติฐานเพื่อวิเคราะห์ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการ วิเคราะห์โดยใช้สมการถดถอยพหุคูณ (Multiple Regression Analysis)

ผลการวิจัย

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับภูมิหลังส่วนบุคคล พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นเพศชาย ซึ่งมีร้อยละ 52.6 ส่วนใหญ่เป็นชนชาติอื่น ซึ่งมีร้อยละ 76.9 นอกจากนั้นเป็นชนชาติจ้วงร้อยละ 15.7 และเป็นชนชาติอื่น ๆ ร้อยละ 7.4 ส่วนใหญ่มีภูมิลำเนาอยู่ในพื้นที่ชนบท ซึ่งมีร้อยละ 73.8 ส่วนใหญ่เป็นนักศึกษาชั้นปีที่หนึ่ง คิดเป็นร้อยละ 54.5 เป็นนักศึกษาปีที่สอง ร้อยละ 25.6 เป็นนักศึกษาชั้นปีที่สาม ร้อยละ 17.6 และเป็นนักศึกษาชั้นปีที่สี่ ร้อยละ 2.2 นักศึกษาส่วนใหญ่ศึกษาใน 3 คณะต่อไปนี้ คือ วิทยาการสารสนเทศและวิศวกรรมศาสตร์ ร้อยละ 20.7 เศรษฐศาสตร์และการจัดการ ร้อยละ 17.9 และวิศวกรรมโยธาและสถาปัตยกรรม ร้อยละ 16.8

ตารางที่ 1 ระดับความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีหิวโจว

ตัวแปร	\bar{X}	S.D.	แปลผล
1. ฉันมีความตั้งใจอย่างแน่วแน่ที่จะเป็นผู้ประกอบการ	3.06	0.81	ปานกลาง
2. ฉันมีเป้าหมายในการเป็นผู้ประกอบการ โดยตั้งใจจะเริ่มต้นดำเนินธุรกิจของตัวเองในอนาคต	3.05	0.84	ปานกลาง
3. ฉันมีการวางแผนที่จะเริ่มต้นธุรกิจอย่างจริงจังและได้ริเริ่มทำความเข้าใจกระบวนการที่เกี่ยวข้องกับการเริ่มต้นธุรกิจ	3.06	0.82	ปานกลาง
4. มีความเป็นไปได้สูงที่ฉันจะเริ่มต้นธุรกิจของตัวเองภายในห้าปีข้างหน้า	3.00	0.84	ปานกลาง
รวม	3.04	0.75	ปานกลาง

จากตารางที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า ความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีหิวโจวมีค่าเฉลี่ยรวมอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ข้อคำถามทั้ง 4 ข้อมีค่าเฉลี่ยระดับปานกลางโดยมีค่าเฉลี่ยอยู่ในช่วง 3.00 – 3.06

ตารางที่ 2 ผลการวิเคราะห์ปัจจัยที่ส่งต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการโดยใช้ค่าเฉลี่ย

ตัวแปร	\bar{X}	S.D.	แปลผล
การรับรู้ความสามารถของตนเอง	3.31	0.60	ปานกลาง
คุณลักษณะส่วนบุคคล	3.42	0.56	มาก
การสนับสนุนจากสถานศึกษา	3.35	0.67	ปานกลาง
การสนับสนุนจากรัฐบาล	3.51	0.67	มาก
การสนับสนุนทางสังคม	3.16	0.68	ปานกลาง

จากตารางที่ 2 ผลการวิเคราะห์ปัจจัยที่คาดว่าจะมีอิทธิพลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการจำนวน 5 ปัจจัยพบว่า การสนับสนุนจากรัฐบาล และคุณลักษณะส่วนบุคคล มีค่าเฉลี่ยในระดับมาก ในขณะที่ปัจจัยอื่น ๆ ได้แก่ การสนับสนุนจากสถานศึกษา การสนับสนุนทางสังคม และการรับรู้ความสามารถของตนเอง มีค่าเฉลี่ยในระดับปานกลาง

ตารางที่ 3 ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ

ตัวแปร	SEEF	PERCH	EDINSUP	GOSUP	SOSUP	ENTIN
SEEF	1					
PERCH	0.584**	1				
EDINSUP	0.303**	0.297**	1			
GOSUP	0.280**	0.396**	0.692**	1		
SOSUP	0.286**	0.240**	0.524**	0.474**	1	
ENTIN	0.413**	0.243**	0.302**	0.199**	0.556**	1

หมายเหตุ ** หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตารางที่ 3 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พบว่า ตัวแปรอิสระทั้ง 5 ตัวแปร ได้แก่ การรับรู้ความสามารถของตนเอง (Self-efficacy: SEEF) คุณลักษณะส่วนบุคคล (Personal Characteristics: PERCH) การสนับสนุนจากสถานศึกษา (Educational Institution support: EDINSUP) การสนับสนุนจากรัฐบาล (Government Support: GOSUP) และการสนับสนุนทางสังคม (Social Support: SOSUP) มีความสัมพันธ์เชิงบวกกับความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ (Entrepreneurial Intention: ENTIN) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ตัวแปรที่มีความสัมพันธ์สูงสุดคือ การสนับสนุนทางสังคม ($r=0.556, p<.01$) รองลงมาคือ การรับรู้ความสามารถของตนเอง ($r=0.413, p<.01$) การสนับสนุนจากสถานศึกษา ($r=0.302, p<.01$) คุณลักษณะส่วนบุคคล ($r=0.243, p<.01$) และการสนับสนุนจากรัฐบาล ($r=0.199, p<.01$) ตามลำดับ

ปัญหา Multicollinearity เป็นปัญหาที่อาจเกิดขึ้นได้ในการวิเคราะห์สมการถดถอยพหุคูณ ถ้าหากตัวแปรอิสระมีความสัมพันธ์กันเองมากเกินไป ปัญหานี้จะทำให้ผลการวิเคราะห์มีความคลาดเคลื่อนและไม่แม่นยำ Kline (2015) เสนอว่า ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ที่มากกว่า 0.80 บ่งชี้ว่ามีปัญหา Multicollinearity ส่วน Hair et al. (2010) เสนอว่าค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ที่สูงกว่า 0.90 บ่งชี้ว่ามีปัญหา Multicollinearity อย่างมีนัยสำคัญ เมื่อพิจารณาผลการวิเคราะห์ข้อมูลในตารางที่ 3 พบว่า ตัวแปรอิสระทั้ง 5 ตัวแปรมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 ค่าต่ำสุดและค่าสูงสุดของค่าประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ .240 และ .692 ตามลำดับ ซึ่งมีค่าต่ำกว่า 0.80 และ 0.90 ดังนั้น จึงสรุปได้ว่าไม่มีปัญหา Multicollinearity ในการแบบจำลองสมการถดถอยพหุคูณ

ตารางที่ 4 ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ

Variable	Unstandardized		Standardized	t	p
	Coefficients		Coefficient		
	B	Std. Error	Beta		
(Constant)	0.446	0.234		1.909	0.057
การรับรู้ความสามารถของตนเอง	0.374	0.066	0.296	5.701	0.000
คุณลักษณะส่วนบุคคล	-0.008	0.071	-0.006	-0.108	0.914

ตารางที่ 4 ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ (ต่อ)

Variable	Unstandardized		Standardized	t	p
	Coefficients		Coefficient		
	B	Std. Error	Beta		
การสนับสนุนจากสถานศึกษา	0.063	0.068	0.056	0.931	0.353
การสนับสนุนจากรัฐบาล	-0.189	0.067	-0.169	-2.802	0.005
การสนับสนุนทางสังคม	0.580	0.055	0.523	10.546	0.000
R ²	0.396				
Adjusted R ²	0.387				

จากตารางที่ 4 ผลการทดสอบสมมติฐานพบว่า การรับรู้ความสามารถของตนเอง (Self-Efficacy) และการสนับสนุนทางสังคม (Social Support) มีอิทธิพลเชิงบวกต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีหิวโจว มณฑลกว่างซี ประเทศจีน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แต่จะเห็นได้ว่าการสนับสนุนจากรัฐบาล (Government Support) มีอิทธิพลเชิงลบต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีหิวโจว อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 จากการพิจารณาค่าสัมประสิทธิ์ที่อยู่ในรูปค่ามาตรฐาน (Standardized Coefficient) พบว่า การสนับสนุนทางสังคมมีอิทธิพลสูงสุด (Beta=0.523) รองลงมาคือ การรับรู้ความสามารถของตนเอง (Beta = 0.296) และการสนับสนุนจากรัฐบาล (Beta=-0.169) ตามลำดับ อย่างไรก็ตาม ผลการวิจัยที่พบว่าการสนับสนุนจากรัฐบาลมีอิทธิพลเชิงลบนั้น ไม่สมเหตุสมผลและไม่สอดคล้องกับทฤษฎี สำหรับตัวแปรคุณลักษณะส่วนบุคคลและตัวแปรการสนับสนุนจากสถาบันการศึกษา ไม่มีอิทธิพลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการอย่างมีนัยสำคัญ ตัวแปรอิสระทั้งหมดที่มีอยู่ในสมการถดถอยพหุคูณสามารถอธิบายความแปรปรวนของความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีหิวโจว ได้ร้อยละ 39.6

อภิปรายผลการวิจัย

ผลจากการวิจัยครั้งนี้พบว่า ความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีหิวโจว มีค่าเฉลี่ยในระดับปานกลาง โดยมีค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 3.04 ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ Mallawong & Rueangchan (2020) ที่วิจัยกลุ่มนักศึกษาคณะบริหารธุรกิจและศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลล้านนา เชียงใหม่ โดยพบว่าความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษามีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง อย่างไรก็ตามผลการวิจัยส่วนใหญ่พบว่าความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการมีค่าเฉลี่ยในระดับมาก เช่น ผลการวิจัยของ Tapachai (2022) ซึ่งพบว่าความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษามหาวิทยาลัยใน 3 ประเทศที่ตั้งอยู่ในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้มีค่าเฉลี่ยรวมในระดับมากโดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.75 ในขณะที่ประเทศไทยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.76 พม่ามีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.66 ส่วนลาวมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.80 ผลการศึกษาของ Kamphaengphet & Pasoonon (2015) พบว่า

ความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาชั้นปีสุดท้ายของมหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติมีค่าเฉลี่ยในระดับมาก ผลการวิจัยของ Tanyong et al. (2021) พบว่าความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาชั้นปีที่ 4 สาขาวิชาการจัดการทั่วไป มหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐมมีค่าเฉลี่ยในระดับมาก

การรับรู้ความสามารถของตนเอง (Self-Efficacy) มีอิทธิพลเชิงบวกต่อความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการโดยที่ Self-Efficacy เป็นความเชื่อในความสามารถของตนเองในการดำเนินงานหรือทำกิจกรรมต่าง ๆ เพื่อให้สำเร็จและบรรลุเป้าหมาย ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับผลการสังเคราะห์วรรณกรรมของ Newman et al. (2019) ที่พบว่า การรับรู้ความสามารถของตนเองมีบทบาทสำคัญในการเสริมสร้างความมั่นใจของผู้ประกอบการรุ่นใหม่ และช่วยให้สามารถก้าวข้ามความท้าทายในกระบวนการสร้างธุรกิจใหม่ สอดคล้องกับผลการวิจัยของ Shinnar & Powell (2018) ซึ่งระบุว่า การรับรู้ความสามารถของตนเองไม่เพียงแต่ช่วยเพิ่มความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการเท่านั้น แต่ยังช่วยลดการกลัวความล้มเหลวที่อาจเกิดขึ้นในระหว่างดำเนินธุรกิจ ผลการศึกษาของ Hassan et al. (2021) ชี้ให้เห็นว่าการรับรู้ความสามารถของตนเองช่วยเพิ่มการรับมือกับความท้าทายและความซับซ้อนในกระบวนการเริ่มต้นธุรกิจในกลุ่มนักศึกษาระดับมหาวิทยาลัย Tumasjan & Braun (2019) กล่าวว่า การรับรู้ความสามารถของตนเองเป็นปัจจัยที่ช่วยผลักดันให้นักศึกษามองเห็นโอกาสทางธุรกิจแม้ในสถานการณ์ที่มีความเสี่ยงสูง ผลการศึกษาเหล่านี้ได้พิสูจน์ให้เห็นว่าการสร้างการรับรู้ความสามารถของตนเองในกลุ่มนักศึกษาเป็นสิ่งสำคัญในการส่งเสริมให้เกิดความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการ

การสนับสนุนทางสังคม (Social Support) เป็นอีกปัจจัยที่มีอิทธิพลเชิงบวกต่อความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Nguyen et al. (2019) พบว่าการสนับสนุนจากครอบครัว เพื่อน และเครือข่ายสังคมมีบทบาทสำคัญในการสร้างแรงจูงใจในการเริ่มต้นธุรกิจ สอดคล้องกับผลการวิจัยของ Ahmed et al. (2020) ที่ระบุว่า การสนับสนุนทางสังคม ช่วยเพิ่มความมั่นใจและความพร้อมในการตัดสินใจ โดยเฉพาะในกลุ่มนักศึกษาที่กำลังเข้าสู่เส้นทางผู้ประกอบการ สอดคล้องกับผลการวิจัยของ Farooq et al. (2022) ที่ระบุว่า เครือข่ายสังคมช่วยเพิ่มโอกาสในการเรียนรู้และการพัฒนาทักษะที่จำเป็นสำหรับธุรกิจใหม่ นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับผลการวิจัยของ Liñán & Jaén (2020) ซึ่งยืนยันว่าการสนับสนุนทางสังคม ช่วยลดความกลัวที่จะล้มเหลวในธุรกิจ และช่วยสร้างความมั่นใจในการเผชิญกับความเสี่ยง

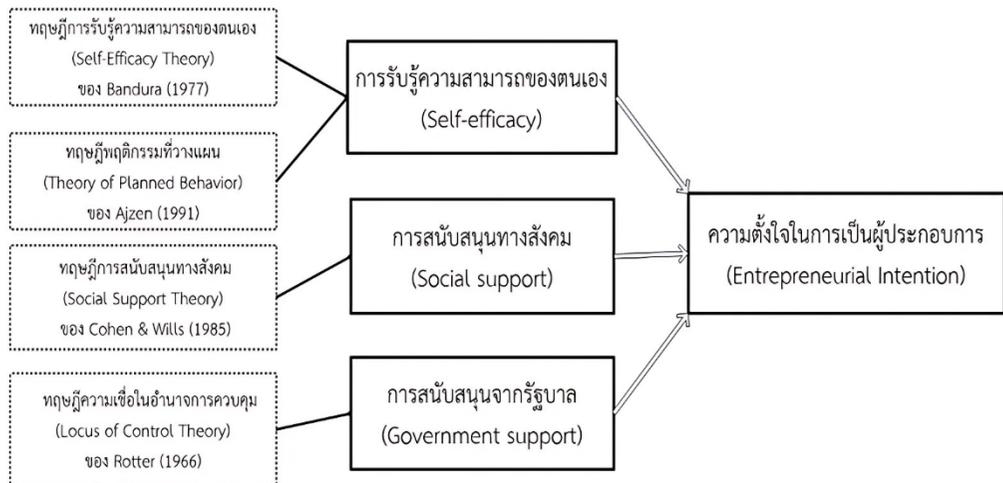
ผลการวิจัยพบว่า การสนับสนุนจากรัฐบาล (Government Support) ส่งผลกระทบต่อความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการ ซึ่งอาจเกิดจากความซับซ้อนของกฎระเบียบและข้อจำกัดในการเข้าถึงทรัพยากร Urbano et al. (2020) ชี้ว่าในบางประเทศ การสนับสนุนจากรัฐบาลมักไม่สอดคล้องกับความต้องการที่แท้จริงของผู้ประกอบการ และอาจเพิ่มความยุ่งยากใน

กระบวนการดำเนินธุรกิจ Tanveer et al. (2021) ระบุว่าความล่าช้าในระบบราชการและการเข้าถึงทรัพยากรของรัฐบาลที่ไม่เป็นธรรมอาจลดแรงจูงใจของผู้ประกอบการ Dvouléty (2021) ซึ่งชี้ให้เห็นว่าแรงจูงใจในการเป็นผู้ประกอบการมีลดลงเมื่อผู้ประกอบการต้องเผชิญกับข้อจำกัดในด้านเงินทุนหรือทรัพยากรจากนโยบายของรัฐบาล นอกจากนี้ Marques et al. (2022) ค้นพบว่าการสนับสนุนจากรัฐบาลที่ไม่มีความยืดหยุ่นสร้างความลำบากแก่ผู้ประกอบการในการพัฒนาธุรกิจใหม่ ผลการศึกษาเหล่านี้ชี้ให้เห็นถึงความสำคัญของการปรับปรุงการสนับสนุนจากรัฐบาลให้สอดคล้องกับความต้องการของผู้ที่ต้องการจะประกอบอาชีพผู้ประกอบการ ผลการวิจัยที่พบว่าการสนับสนุนจากรัฐบาลมีอิทธิพลเชิงลบต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการนั้นอาจไม่สมเหตุสมผลทั้งหมด และมีความเป็นไปได้ว่าปัจจัยต่าง ๆ เช่น กลุ่มตัวอย่าง เครื่องมือวิจัย ตัวแปรกำกับ ข้อกำหนดหรือเงื่อนไขของรัฐบาลจีน อาจมีส่วนทำให้เกิดผลลัพธ์ที่ไม่คาดคิดดังกล่าว โดยจะเห็นได้ว่า กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้มีความหลากหลายในด้านคณะและสาขาวิชาของนักศึกษาที่เป็นกลุ่มตัวอย่างซึ่งประกอบด้วยนักศึกษาที่เรียนด้านบริหารธุรกิจและนักศึกษาที่ไม่ได้เรียนด้านบริหารธุรกิจ ซึ่งนักศึกษากลุ่มที่สองนี้ถึงแม้ว่าจะรับรู้ในระดับมากเกี่ยวกับการสนับสนุนของรัฐบาล แต่ความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการก็ไม่ได้มากตามไปด้วย

สรุปผลการวิจัยได้ว่า การรับรู้ความสามารถของตนเองและการสนับสนุนทางสังคมมีอิทธิพลเชิงบวกต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ ในขณะที่การสนับสนุนจากรัฐบาลมีอิทธิพลเชิงลบต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการซึ่งอาจไม่สมเหตุสมผล และแสดงให้เห็นว่าผลกระทบของการสนับสนุนจากรัฐบาลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาจึงเป็นเรื่องที่ซับซ้อนและมีหลายปัจจัยที่เกี่ยวข้อง

องค์ความรู้จากการวิจัย

องค์ความรู้ที่ได้จากการวิจัยครั้งนี้สามารถนำมาสร้างเป็นแผนภาพเพื่อช่วยให้เข้าใจปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีลิวโจว ดังนี้

ภาพที่ 1 องค์กรความรู้จากการวิจัย

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

1. หน่วยงานภาครัฐควรทบทวนและปรับปรุงเกี่ยวกับนโยบายสนับสนุนและกระบวนการในการขอรับการสนับสนุนจากรัฐบาลเพื่อให้เกิดความรวดเร็วและมีประสิทธิภาพมากขึ้น
2. รัฐบาลควรส่งเสริมความร่วมมือระหว่างสถาบันการศึกษากับหน่วยงานภาครัฐและภาคธุรกิจในการจัดกิจกรรมต่าง ๆ เพื่อช่วยให้นักศึกษามีความเชื่อมั่นในความสามารถของตนเองและเพื่อให้นักศึกษาได้รับการสนับสนุนทางสังคมอย่างต่อเนื่อง
3. รัฐบาลควรสนับสนุนการจัดตั้งศูนย์บ่มเพาะธุรกิจที่สามารถให้คำปรึกษาและแนะนำด้านการเริ่มต้นธุรกิจให้กับนักศึกษา เพื่อสร้างความมั่นใจให้กับนักศึกษาและให้การสนับสนุนทางสังคมที่เป็นรูปธรรม

ข้อเสนอแนะเชิงปฏิบัติการ

1. เนื่องจากผลการวิจัยพบว่า ระดับความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีลิวโจวอยู่ในระดับปานกลาง ซึ่งไม่มากเพียงพอที่ผลักดันให้เกิดการเริ่มต้นธุรกิจใหม่ ดังนั้น สถาบันฯ จึงควรกำหนดมาตรการและแนวทางที่มีประสิทธิภาพเพื่อให้นักศึกษามีความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการมากขึ้น
2. สถาบันเทคโนโลยีลิวโจวควรจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยมุ่งเน้นการพัฒนาให้นักศึกษาให้มีความเชื่อมั่นในความสามารถของตัวเอง

3. สถาบันเทคโนโลยีหิวโจควรพัฒนาโปรแกรมการศึกษาหรือหลักสูตรที่มุ่งเน้นการพัฒนาทักษะการเป็นประกอบการให้กับนักศึกษา

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

1. การวิจัยในอนาคตควรสำรวจปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการรับรู้ความสามารถของตนเอง และการสนับสนุนทางสังคมในบริบทต่าง ๆ เพื่อหาแนวทางในการส่งเสริมนักศึกษาให้มีความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการมากขึ้น

2. การวิจัยในอนาคตควรมุ่งเน้นศึกษาแนวทางในการพัฒนาระบบและกลไกสนับสนุนจากภาครัฐให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น เพื่อให้การสนับสนุนจากภาครัฐเป็นไปตามความต้องการและความคาดหวังของผู้สำเร็จการศึกษาที่มีความประสงค์จะเริ่มต้นธุรกิจใหม่

3. ควรมีการวิจัยเพื่อค้นหาปัจจัยอื่น ๆ ที่คาดว่าจะมีอิทธิพลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีหิวโจ

เอกสารอ้างอิง

- Ahmed, T. et al. (2020). Entrepreneurial intentions: The role of individual and contextual factors. *Entrepreneurship Research Journal*, 10(1), 1-15.
- Ajzen, I. (1991). The theory of planned behavior. *Organizational Behavior and Human Decision Processes*, 50(2), 179-211.
- Bandura, A. (1977). Self-efficacy: Toward a unifying theory of behavioral change. *Psychological Review*, 84(2), 191-215.
- Bandura, A. (1986). *Social foundations of thought and action: A social cognitive theory*. USA: Prentice-Hall.
- Baumol, W. J. et al. (2007). *Good capitalism, bad capitalism, and the economics of growth and prosperity*. USA: Yale University Press.
- Chen, Y. & Liu, H. (2023). *Entrepreneurial trends among university students in China: A regional analysis*. Beijing: China Business Press.
- Cohen, S. & Wills, T. A. (1985). Stress, social support, and the buffering hypothesis. *Psychological Bulletin*, 98(2), 310-357.
- Dvouletý, O. (2021). Determinants of self-employment with a focus on government intervention. *Journal of Business Research*, 123, 389-397.
- Farooq, R., Hao, Y., Liu, X., & Ayub, M. (2022). Social networks and entrepreneurial intentions: Examining the mediating role of self-efficacy. *Sustainability*, 14(2), 1-14.
- Hair, J. F. et al. (2010). *Multivariate data analysis*. New Jersey: Pearson Prentice Hall.

- Hassan, A. M. et al. (2021). The role of self-efficacy in entrepreneurial intentions: A cross-sectional analysis. *International Journal of Entrepreneurial Behavior & Research*, 27(5), 1096-1113.
- He, J. et al. (2019). Entrepreneurial ecosystems and local economic growth. *Small Business Economics*, 52(2), 469-493.
- Kamphaengphet, M. & Pasonon, P. (2015). Entrepreneurial intentions of Huachiew Chalermprakiet University students. *Business Review*, 7(1), 207-224.
- Kline, R. B. (2015). *Principles and practice of structural equation modeling*. New York: Guilford publications.
- Liñán, F. & Fayolle, A. (2015). A systematic literature review on entrepreneurial intentions: Academic achievements and future challenges. *International Entrepreneurship and Management Journal*, 11(4), 935-963.
- Liñán, F. & Jaén, I. (2020). A longitudinal study of the influence of culture on entrepreneurial intention. *Small Business Economics*, 55(1), 213-227.
- Mallawong, M. & Rueangchan, W. (2020). Factors related to entrepreneurial intentions of students in the Faculty of Business Administration and Liberal Arts, Rajamangala University of Technology Lanna, Chiang Mai. *Journal of Graduate Studies, Suan Sunandha Rajabhat University*, 13(1), 1-15.
- Marques, C. S. et al. (2022). The impact of government policies on entrepreneurship: Evidence from a dynamic panel model. *Small Business Economics*, 58(3), 1235-1252.
- Newman, A. et al. (2019). Entrepreneurial self-efficacy: A systematic review of the literature on its theoretical foundations, measurement, and predictive power. *Journal of Vocational Behavior*, 110(1), 403-419.
- Nguyen, C. et al. (2019). Social capital and entrepreneurial intentions: The role of education and gender. *Management Research Review*, 42(8), 1-15.
- Nunnally, J. C. (1978). *Psychometric theory* (2nd ed.). USA: McGraw-Hill.
- Rotter, J. B. (1966). Generalized expectancies for internal versus external control of reinforcement. *Psychological Monographs: General and Applied*, 80(1), 1-28.
- Shinnar, R. S. et al. (2018). Self-efficacy, entrepreneurial intentions, and gender: Assessing the impact of entrepreneurship education programs. *Journal of Small Business Management*, 56(1), 131-153.

- Stajkovic, A. D. & Luthans, F. (1998). Self-efficacy and work-related performance: A meta-analysis. *Psychological Bulletin*, 124(2), 240-261.
- Tanveer, M. A. et al. (2021). Government support and entrepreneurial intentions: An analysis of the role of entrepreneurial education and risk aversion. *Sustainability*, 13(6), 1-21.
- Tanyong, P. et al. (2021). Factors affecting entrepreneurial intentions of 4th year students, General Management, Nakhon Pathom Rajabhat University. *Journal of Management Science, Nakhon Pathom Rajabhat University*, 8(2), 322-333.
- Tapachai, N. (2022). Entrepreneurial intention of university students in selected Southeast Asian countries. *Journal of the Researcher Association*, 27(1), 111-142.
- Tumasjan, A. & Braun, R. (2019). In the eye of the beholder: How regulatory focus and self-efficacy shape entrepreneurial intentions. *Journal of Business Venturing Insights*, 27(6), 622-636.
- Turner, R. C. & Carlson, L. (2003). Indexes of item-objective congruence for multidimensional items. *International Journal of Testing*, 3(2), 163-171.
- Urbano, D. et al. (2020). Twenty-five years of research on institutions, entrepreneurship, and economic growth: What has been learned?. *Small Business Economics*, 54(1), 1-25.
- World Metrics. (2024). *China education statistics: Market data report 2024*. Retrieved March 20, 2024, from <https://shorturl.asia/dXG7p>
- Xu, R. (2022). *Risk aversion and career preferences among Chinese graduates*. Beijing: Peking University Press.
- Yamane, T. (1967). *Statistics: An introductory analysis* (2nd ed.). New York: Harper and Row.
- Zhao, H. & Seibert, S. E. (2006). The Big Five personality dimensions and entrepreneurial status: A meta-analytical review. *Journal of Applied Psychology*, 91(2), 395-407.

